Ta sgubjona a saßej namakana krowa.

Tak běscho piwniza huprosńona. Wěz ak žaßesch ras pschižechu druge wojaki a pschekipowachu te ßudy, ńewěťeze, až prosne ßu. A kaž w piwnizy, tak běscho w zełem domie; možno ńeběscho, tomu głodu a łaznosczi ße stawjasch. W kuchni ńewosta žeden gjarnyk, žedna flascha, kotruž ńeby huprosnili, abo do lagwa salakli. Rowno tak bu kužda spischka a lodka sa zarobu pschepytana. A rownož ße salubichmy, až niz wěz ńamamy, ga woni to ńewěrichu, buchu słe, schczokachu a klějachu. To běchu zaschne schtundy sa naß. We sverchnej schpě kschěscho wojak to welike glědałko na sczěńe se ßekeru rosbisch, měńezy, až ßlěsy jo zaroba sachowana. Moja mańželska skozy psched ńo, kschikascho, płakascho a žebťascho. Drugi wojak pschiže a pschaschascho tog žiwjaka, zo žěła! Ten wotgroni: „to schi niz ńenastupa!" — „Niz ńenastupa? Wojak ńederbi grosnosczi hugbasch!" — „Zo rekruta ma mě gronisch?" — „Zo, ja rekruta? ja ßłužym mojom kralu jużo dwě lěschi! ty ßy rekruta!" — „Zo, ja rekruta?" a pschistym žěscho won s buschku na ńogo. Wonej ße starkaschtej a bijaschtej, až s trepy skokotaschtej.

Na dwoťe buchu sche kokoschy sadawjone, ßwińe sastschelone; ßeno, wose, zołki, — schykno, zož wojak požysch možo, bu ńesmilńe ßobu wsete. A běda tomu, kenž ße stawjasch kschěł. Zo pomogascho nascho žałosczeńe? We takej nusy dejsch ße Bogu pschiruzysch. Chto teke kschěł tym wojakam to sa słe wsesch? Woni ßu zeły žeń w hogńu byli, ßwojo žywěńe saßajžili, głod a łaznosczž hustojali, — nět běru, zož namakaju; na ßwoju furažu ńamgu zakasch, towě, žo ta jo a dy pschižo. Dalej pak mußc. Po wojńe sa kachlami